

Sygn. akt II Ka 908/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SO Dariusz Półtorak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2023 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 223§1 kk w zb. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 62 ust. 2 Ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i S. S. (1)

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 8 lipca 2022 r. sygn. akt II K 375/20

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

z czynu zarzucanego M. W. w pkt I aktu oskarżenia i przypisanego w pkt 1 wyroku eliminuje ustalenie, że dopuścił się go działając wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1);

rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec S. S. (1) w pkt 8 wyroku;

S. S. (1) uniewinnia od czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, a przypisanego mu w pkt 5 wyroku;

uchyla rozstrzygnięcie z pkt 6 wyroku;

uchyla zawarte w pkt 10 wyroku orzeczenie o zasądzeniu od S. S. (1) zwrotu poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa procesowego;

w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od M. W. na rzecz oskarżycieli posiłkowych: A. S., P. S. i T. M. po 840 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa od M. W. 500 zł opłaty za II instancję oraz 1603,59 zł wydatków postępowania odwoławczego, natomiast od S. S. (1) 300 zł opłaty za obie instancje oraz wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 10 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 908/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 08 lipca 2022 r. sygn. akt II K 375/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	M.	M. W.	Istnienie u oskarżonego świadomości, że osoby, próbujące go zatrzymać są funkcjonariuszami Policji	opinia biegłego	860-868
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. W.	Brak świadomości oskarżonego, że osoby które próbowały go zatrzymać były funkcjonariuszami Policji	opinia biegłego	860 - 868	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	opinia biegłego z k. 860 – 868	Na etapie postępowania odwoławczego, na wniosek zawarty w apelacji obrońcy M. W., Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki śledczej, któremu zlecono odczytanie treści sms-ów wysyłanych 26 września 2019 r. po godzinie 13.30 (a więc bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszego postępowania z telefonu komórkowego marki H., który został zabezpieczony przy oskarżonym. Zgodnie z tezą dowodową, dowód ten miał wykazać, że oskarżony nie miał świadomości, iż mężczyźni, którzy próbowali zatrzymać go przed sklepem (...) byli funkcjonariuszami Policji, co miało wynikać z treści sms-ów wysyłanych przez M. W.. Przedmiotowy telefon został poddany badaniom przez

		<p>biegłego, w wyniku których ujawniono treść wiadomości sms-owych nie mających jednak żadnego znaczenia dla przedmiotu postępowania. Opinia zasługiwała na obdarzenie jej wiarą, ponieważ została opracowana przez biegłego właściwej specjalności, posiadającego odpowiednią wiedzę i dysponującego środkami technicznymi do wykonania zleconej mu ekspertyzy. Po uzyskaniu opinii, żadna ze stron w trakcie dalszego postępowania odwoławczego nie zgłosiła zastrzeżeń do jej treści i sposobu opracowania.</p>
--	--	--

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	Zawarte w apelacji obrońcy M. W.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Żaden z zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. W. nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy odniesie się do nich w kolejności zamieszczonej w apelacji.

I tak z uwagi na czynności przeprowadzone przez Sąd Okręgowy na etapie postępowania odwoławczego pierwszy zarzut zawarty w pkt 1, tiret 1 stracił na aktualności. Jeżeli nawet dopatrywać się naruszenia przez Sąd meriti przepisów art. 201 kpk, art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 143 § 1 pkt 3 kpk, to uchybienie to uległo konwalidacji poprzez dopuszczenie przez Sąd Odwoławczy opinii wnioskowanej przez obronę. Wnioski tej opinii wskazane i omówione zostały we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia jako niemające wpływu na treść wyroku Sądu Okręgowego.

Instancja odwoławcza nie znalazła również podstaw do uwzględnienia kolejnych zarzutów dotyczących obrazy prawa procesowego, zawartych w pkt 1, tiret 2, 3, 4. Nie można zgodzić się bowiem z twierdzeniem skarżącego, że ocena dowodów, jakiej dokonał sąd meriti nie odpowiadała standardom wskazanym w art. 7 kpk, czy też niezgodna jest ona z art. 410 kpk. W większym, czy mniejszym stopniu ocenie poddane zostały wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, a ich ocena – zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego zaprezentowana została w uzasadnieniu wyroku. W swoich zarzutach obrońca skupiał się na analizie zachowania policjantów w kontekście wymogów stawianych interwencjom funkcjonariuszy Policji, a zawartych w Wytocznych Komendanta Głównego Policji w

sprawie ochrony bezpieczeństwa osobistego policjantów oraz osób postronnych podczas zatrzymywania osób poruszających się pojazdami. Jednakże autor apelacji zapomina, że to nie pokrzywdzeni policjanci są podsądnymi w przedmiotowej sprawie, za ewentualne nieprzestrzeganie procedur wynikających z w/w wytycznych. W realiach niniejszej sprawy istotne, dla zakresu odpowiedzialności M. W. jest bowiem to, czy podejmując takie, a nie inne działania miał świadomość, że kieruje je w stosunku do funkcjonariuszy policji. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony taką świadomość miał, a zawarta w apelacji argumentacja nie może skutecznie podważyć tego ustalenia Sądu I instancji.

Z zeznań policjantów wynika, że jeszcze przed próbą zatrzymania obu podsądnych – zdając sobie sprawę że nie posiadają stroju służbowego – podjęli działania zmierzające do zasygnalizowania im pełnionej funkcji i przeprowadzanej interwencji. Przejawiło się to w szczególności w okrzykach P. S. „stój, Policja” i okazaniu legitymacji służbowej przez T. M. poprzez przyłożenie jej do szyby pojazdu od strony kierowcy. Przy czym, w odniesieniu do ostatniej wymienionej czynności Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku obrońcy, nie dopatruje się sprzeczności pomiędzy informacjami zawartymi w raportach M. S. i P. S., a następnie faktami podawanymi przez nich w zeznaniach, gdy byli przesłuchiwanymi w charakterze świadków, czy to na etapie postępowania przygotowawczego,

czy też przed sądem. Dlatego, brak jest podstaw do zakwestionowania tego faktu, który w połączeniu z dalszymi okolicznościami próby zatrzymania oskarżonych nie pozostawia wątpliwości, że M. W. doskonale zdawał sobie sprawę, że mężczyźni, którzy próbują dokonać jego zatrzymania (okrzyki nawołujące do zatrzymania się) są funkcjonariuszami Policji. Jediną zmianą w zakresie czynu przypisanego M. W. było wyeliminowanie z jego opisu działania wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1), co wiązało się z uniewinnieniem tego oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w pkt-cie I-ym aktu oskarżenia.

Bezzasadnym okazał się również zarzut kwestionujący dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne, a sformułowany w tiretach 2 i 3 na k. 747. W przedmiocie istnienia po stronie oskarżonego świadomości o funkcji pełnionej przez pokrzywdzonych, Sąd Okręgowy wypowiadał się już we wcześniejszej części uzasadnienia. W odniesieniu natomiast do uznania samochodu za niebezpieczny przedmiot w rozumieniu art. 223 kk, to istnieje w tej kwestii bogate orzecznictwo, zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, które w większości opowiada się za taką interpretacją, jakiej dokonał sąd I instancji (tak .m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 lutego 2021 r. V KK 108/20 LEX nr 3150 258). Sąd Okręgowy, przynajmniej w tym składzie personalnym, przyłącza się do poglądu wyrażonego w przytoczonym wyżej judykacie i zawartej w jego uzasadnieniu argumentacji., przypominając, że w przeszłości w innych sprawach z analogicznym stanem faktycznym, jak w przedmiotowej sprawie,

orzekające sądy dopatrywały się nawet w zachowaniu sprawcy usiłowania do popełnienia zbrodni zabójstwa.

Z treści apelacji wnosić należy, że jej autor kwestionuje także sprawstwo swojego mocodawcy w zakresie przypisanego mu występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wywodząc wnioski o braku winy z nieujawnienia u oskarżonego środków odurzających bezpośrednio po jego zatrzymaniu. Odnosząc się do tej kwestii, pamiętać jednak należy, że zatrzymanie M. W. i drugiego oskarżonego było wynikiem akcji poszukiwawczej podjętej przez policję po ich ucieczce przy próbie zatrzymania pod sklepem (...). Przy zatrzymaniu użyte zostały środki bezpośredniego przymusu, założono zatrzymanym kajdanki. Trudno wymagać od policjantów dokonujących tej czynności, aby dokonywali jednocześnie skrupulatnego przeszukania oskarżonych. Czynności takie przeprowadzone zostały już po przywiezieniu oskarżonego do K. w S. i doprowadziły do ujawnienia u M. W. środków odurzających. Wynika to z zeznań P. I. i M. K., które słusznie sąd meriti uznał za w pełni wiarygodne, a których próby zakwestionowania nie podjął nawet obrońca. Zresztą jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, oskarżony podpisał protokół przesłuchania, do którego dołączony był spis rzeczy u niego znalezionych (w tym torebka foliowa z środkiem psychotropowym), dlatego wyjaśnienia, w których kwestionuje winę w zakresie tego czynu uznać należy za przyjętą linię

<p>obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.</p> <p>W apelacji podniesione są także zastrzeżenie do treści uzasadnienia wyroku sporządzonego przez sąd I instancji i jeżeli nawet można się dopatrzeć pewnych jego nieścisłości, czy nieadekwatności z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, to nie można takiego uchybienia traktować jako czynnik determinujący treść wyroku Sądu Okręgowego, czy też nawet błędne ustalenie faktycznie, jako mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bo tylko wtedy może stanowić podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 3 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku uniewinnienie M. W. od dokonania zarzucanych mu czynów, z tym, że w zakresie czynu z pkt I-ego przy zastosowaniu art. 28 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność wniosku wynika z bezzasadności zarzutów o czym była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia, gdzie wykazane zostało, iż oskarżony miał świadomość, że próbujący go zatrzymać mężczyźni są funkcjonariuszami Policji, dlatego nie można mówić, aby działał on w błędzie (art. 28 kk). Tylko dla porządku należy zaznaczyć, że gdyby nawet zostało teoretycznie wykazane, że M. W. nie miał świadomości, iż ma do czynienia z policjantami, to i tak obiektywną, niekwestionowaną</p>		

w apelacji okolicznością jest spowodowanie u pokrzywdzonych obrażeń ciała opisanych w zarzucie.		
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy S. S. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty częściowo okazały się zasadne o ile dotyczą czynu zarzucanego S. S. w pkt I aktu oskarżenia, a przypisanego mu w pkt 5 wyroku. Brak jest bowiem podstaw do uznania, aby oskarżony ten działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. zrealizował znamiona występkę zakwalifikowanego z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p> <p>Współsprawstwo, czy też współdziałanie w popełnieniu przestępstwa polega na realizacji jego znamion w chwili jego wykonywania i to wspólnie i w porozumieniu z co najmniej jeszcze jednym sprawcą. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania tego rodzaju działań S. S. (1).</p> <p>I tak, występek z art. 223 §1 kk wymaga użycia broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo</p>		

środku obezwładniającego w celu dokonywania czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego (w tym wypadku) policjantów. Tego rodzaju działanie zasadnie zostało przez sąd meriti przypisane M. W., który kierował samochodem, który trafnie został uznany przez sąd I instancji za „niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu przytoczonego art. 223 § 1 kk. Natomiast, Sąd Okręgowy nie wskazał przekonywujących argumentów, które wskazywałyby i przemawiały za tym, że działania te były podjęte „wspólnie i w porozumieniu” z S. S. (1). W ocenie Sądu Okręgowego, niewystarczającym dla przyjęcia współdziałania obu oskarżonych są okoliczności wskazane w uzasadnieniu wyroku, tj. że S. S. (1) – tak jak drugi z oskarżonych zainteresowany był uniknięciem kontroli ze strony policjantów, a siedząc na miejscu pasażera akceptował działania podjęte przez M. W. w postaci manewrowania samochodem w celu powstrzymania policjantów od przeprowadzenia interwencji. W przypadku bowiem sprawy omawianego występkę nie jest wystarczającym do przypisania winy sama świadomość, że funkcjonariusze Policji wykonywali swoje obowiązki służbowe (co zostało wykazane), ale nadto wskazanie konkretnych działań, które mogłyby zostać uznane za elementy „czynnej napaści”. Tymczasem, w trakcie przedmiotowego zdarzenia, które przecież miało bardzo gwałtowny, dynamiczny przebieg rola i zachowanie S. S. (2) polegało na wejściu do samochodu i zajęciu miejsca pasażera. Na tym, można powiedzieć, zakończyła się jego aktywność, ponieważ to M. W. podjął manewry, które doprowadziły do powstania obrażeń

ciała pokrzywdzonych, a rola drugiego oskarżonego sprowadzała się do bycia pasażerem. Trudno nawet powiedzieć, bo nie wiadomo na czym, opiera Sąd meriti swoje przekonanie, że S. S. (2) „akceptował” działania M. W., w tym również co do powstałych u pokrzywdzonych obrażeń ciała. Idąc tym tokiem rozumowania, to w wypadku bardziej tragicznych następstw potrącenia samochodem skutkujących zgonem, S. S. (2) należałoby przypisać współudział w popełnieniu zabójstwa. Oczywistym jest, że takie wnioski są nieakceptowalne. W tym miejscu przytoczyć należy bardzo adekwatny do sytuacji zaistniałej w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego z w Lublinie z dnia 13 czerwca 2022 r. II AKa 135/21 i wynikającą z niego tezę, że sama świadomość, a nawet bierna akceptacja zachowań innych osób nie jest wystarczająca dla przyjęcia znamion współsprawstwa w popełnieniu czynu. W konsekwencji, nie można uznać za współsprawcę tego, kto tylko nie przeciwstawia się działaniu innej osoby realizującej znamiona przestępstwa. Sąd Okręgowy akceptuje stanowisko wyrażone w w/w orzeczeniu, jak również w judykatach Sądu Najwyższego przytoczonych w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego (wyrok z 8.12.2011 r., II KK 162/11, OSNKW 2012/3/28 i 21.12.2011 r., III KK 208/11, LEX nr 1119511).

Dlatego, nie dopatrując się po stronie S. S. (1) zachowań, które mogłyby zostać uznane za działanie wspólne i w porozumieniu z M. W., który samodzielnie zrealizował znamiona występku z art. 223 § 1 kk, Sąd Okręgowy uniewinnił S. S. (1) od

dokonania czynu zarzucanego mu w pkt I-ym aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy S. S. (1) w zakresie, w jakim kwestionowały one ocenę dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych odnoszących się do rozboju popełnionego na szkodę W. W. (2). Dotyczy to w szczególności zeznań samego pokrzywdzonego, jak i świadka P. K.. Sąd I instancji depozycje pierwszego świadka uznał jedynie częściowo za wiarygodne (składane na początkowym etapie postępowania przygotowawczego), a twierdzeniom drugiego świadka w ogóle odmówił wiarygodności. Taką ocenę tych dowodów w zupełności podziela Sąd Okręgowy, albowiem znajduje ona oparcie w zasadach logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc odpowiada wskazaniom art. 7 kpk i nie przekracza granic oceny swobodnej. Argumenty podniesione w apelacji nie mogły tej oceny zakwestionować, albowiem wyrażają one subiektywną ocenę obrońcy, który prezentuje przyjętą przez swojego mocodawcę linię obrony.

I tak, w swoich dwóch pierwszych przesłuchaniach, w tym, które miało miejsce 21.12.2019 r. W. W. (2) opisał zachowanie S. S. (1) w taki sposób, że nie było wątpliwości, iż jego zamiarem było dokonanie rozboju na pokrzywdzonym – żądał wydania pieniędzy i używając wulgarnych słów groził popełnieniem przestępstwa, conajmniej przeciwko zdrowiu pokrzywdzonego. Jedynie pojawienie się postronnych osób spowodowało, że oskarżony odstąpił od zamiaru dokonania rozboju i uciekł z miejsca zdarzenia. Dopiero w trzecim

przesłuchaniu w dniu 26.03.2020 r. pokrzywdzony podał okoliczności dotyczące wykonywania u D. P. (życiowej partnerki S. S. (1)) prac polegających na wykonaniu tapety, sugerując jakoby żądanie oskarżonego wydania pieniędzy wiązało się rzekomo z rozliczeń wynikających z utraconego sprzętu do tapetowania. Taką wersję pokrzywdzony kontynuował w postępowaniu przed sądem, a była ona potwierdzona przez oskarżonego S., w pewnym stopniu P. K. i P. W. (córkę pokrzywdzonego) oraz D. P. (życiową partnerkę S. S. (1)). Jednakże przedstawioną przez wymienione osoby wersję odrzucił sąd meriti, a stanowisko to w zupełności akceptuje Sąd Odwoławczy.

Przede wszystkim, niezrozumiałe jest dlaczego o rzekomej utracie sprzętu do tapetowania pokrzywdzony nie wspomina w swoich pierwszych przesłuchaniach. Nic również nie mówi o tym jego córka P. W. (partnerka życiowa A. R., który podejrzewany był przez policję o posiadanie narkotyków), w swoich pierwszych zeznaniach składanych na etapie postępowania przygotowawczego, mimo, że utrzymuje bliskie kontakty z D. P., u której ojciec miał wykonywać tapetowanie. Sam oskarżony, po przedstawieniu mu zarzutów postępowaniu przygotowawczym nie przyznaje się i w dalszym zakresie odmawia wyjaśnień. Dopiero składając wyjaśnienia przed sądem prezentuje wersję wydarzeń analogiczną, jak przedstawiona przez wymienionych wyżej świadków, tj. że żądanie od pokrzywdzonego pieniędzy wynikało z rozliczeń związanych z tapetowaniem wykonywanym przez W. W. (2) u jego konkubiny. W

żaden jednak sposób nie wyjaśnia dlaczego o tych faktach nie mówił wcześniej, gdy przedstawiany był mu zarzut usiłowania dokonania rozboju na W. W. (2). Dlatego, mając na względzie powyższe okoliczności, a także uwzględniając wzajemne powiązania rodzinno-towarzyskie wymienionych wyżej osób, przyjąć należało, że była to próba wykreowania przez te osoby korzystniejszej dla oskarżonego wersji wydarzeń poprzez staranie się wykazania istnienia po stronie D. P. wierzytelności w stosunku do W. W. (2), której zwrotu miał się domagać S. S. (1) (w mowie końcowej obrońca wnosił o przyjęcie kwalifikacji z art. 191 KK). Jednakże odrzucenie wskazywanego przez te osoby przebiegu zdarzeń wskazywało w jednoznaczny sposób, że działanie oskarżonego było próbą dokonania rozboju, a do realizacji tego czynu nie doszło z przyczyn od niego niezależnych, a to w wyniku pojawienia się postronnych osób, co skłoniło oskarżonego do ucieczki.

Wniosek

o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów, ewentualnie o przyjęcie kwalifikacji z art. 191 § 1 kk w odniesieniu do czynu z pkt III aktu oskarżenia i wymierzenie samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia, na uwzględnienie zasługiwał jedynie wniosek o

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
Zwiężle o powodach zmiany	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III IV	Zasądzono od oskarżonego M. W. opłatę za II instancję, wydatki postępowania odwoławczego (w tym wynikające z wywołanej przez Sąd Okręgowy opinii biegłego) oraz wydatki poniesione przez oskarżycieli posiłkowych na ustanowienie pełnomocnika procesowego na etapie postępowania odwoławczego. Natomiast S. S. (1) obciążono opłatą za obie instancje (w związku z nowym wymiarem kary) oraz proporcjonalnie z drugim oskarżonym obciążono wydatkami postępowania odwoławczego.

PODPIS